

Druga strona postępowania: OJ, Novo Banco SA

Pytania prejudycjalne

Czy w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 ⁽¹⁾ sąd danego państwa członkowskiego jest właściwy do wszczęcia głównego postępowania upadłościowego dotyczącego obywatela, który w nim posiada swoją jedyną nieruchomości, pomimo iż posiada on miejsce zwykłego pobytu wraz z gospodarstwem domowym w innym państwie członkowskim, w którym też świadczy pracę najemną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. U. 2015, L 141, s. 192)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 26 marca 2019 r. — Friends of the Irish Environment Limited/An Bord Pleanála

(Sprawa C-254/19)

(2019/C 206/34)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Friends of the Irish Environment Limited

Druga strona postępowania: An Bord Pleanála

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja o przedłużeniu okresu obowiązywania zezwolenia na inwestycję stanowi wyrażenie zgody na przedsięwzięcie skutkujące koniecznością zastosowania art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (zwanej dalej „dyrektywą siedliskową”)?
- 2) Czy którekolwiek z poniższych rozważań ma wpływ na odpowiedź na pytanie pierwsze?
 - a) Zezwolenie na inwestycję (którego okres obowiązywania ma zostać przedłużony) zostało udzielone zgodnie z przepisami prawa krajowego, na których podstawie dyrektywa siedliskowa została nieprawidłowo przetransponowana, gdyż w przepisach tych niewłaściwie utożsamiono odpowiednią ocenę w rozumieniu dyrektywy siedliskowej z oceną oddziaływania na środowisko w rozumieniu dyrektywy OOS (dyrektywa 2011/92/UE ⁽²⁾).
 - b) W pierwotnie udzielonym zezwoleniu na inwestycję nie wskazano, czy wniosek o udzielenie zezwolenia został rozpatrzony na podstawie etapu 1 lub etapu 2 art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej ani zezwolenie to nie zawiera „całościowych, precyzyjnych i ostatecznych spostrzeżeń i wniosków, które mogłyby rozwiązać z naukowego punktu widzenia wszelkie rozsądne wątpliwości w odniesieniu do skutków zamierzonych robót dla [obszaru], którego dotyczy”, stosownie do wymogów określonych w wyroku Trybunału z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie C-404/09, Komisja/Hiszpania ⁽³⁾.

- c) Wskutek upływu pierwotnego okresu obowiązywania zezwolenia na inwestycję zezwolenie to przestało obowiązywać w odniesieniu do całej inwestycji. Do czasu ewentualnego przedłużenia okresu obowiązywania zezwolenia nie wolno prowadzić żadnych objętych nim prac w zakresie realizacji inwestycji.
- d) Nigdy nie przeprowadzono żadnych prac w zakresie realizacji inwestycji objętej zezwoleniem na inwestycję.
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze — jakimi względami powinien kierować się właściwy organ przy przeprowadzaniu wstępnej oceny na etapie 1 zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej? Czy właściwy organ powinien przykładowo wziąć pod uwagę którąkolwiek z następujących kwestii lub wszystkie te kwestie: (i) czy zaszły jakiegokolwiek zmiany w zamierzonych pracach i przeznaczeniu; (ii) czy po wydaniu decyzji o udzieleniu zezwolenia na inwestycję nastąpiła jakakolwiek zmiana w środowisku, np. w zakresie wyznaczenia obszarów europejskich; (iii) czy zaszły jakiegokolwiek istotne zmiany w wiedzy naukowej, np. pojawiły się bardziej aktualne badania dotyczące kwalifikujących się interesów obszarów europejskich? Ewentualnie, czy właściwy organ jest zobowiązany do przeprowadzenia oceny wpływu całego przedsięwzięcia na środowisko?
- 4) Czy należy wprowadzić rozróżnienie pomiędzy (i) zezwoleniem na inwestycję, które nakłada ograniczenia czasowe związane z okresem działalności (etap eksploatacji) a (ii) zezwoleniem na inwestycję, które nakłada wyłącznie ograniczenia czasowe związane z okresem, w którym mogą być prowadzone roboty budowlane (etap budowy), a które — przy założeniu, że roboty budowlane zostaną ukończone we wskazanym terminie — nie nakłada żadnych ograniczeń czasowych związanych z działalnością lub eksploatacją?
- 5) W jakim zakresie, o ile w ogóle, spoczywa na sędziach krajowych obowiązek dokonywania wykładni przepisów w miarę możliwości zgodnie z przepisami dyrektywy siedliskowej i konwencją z Aarhus, pod warunkiem że strony sporu wyraźnie podniosły kwestię problemów interpretacyjnych w tym zakresie? W szczególności, jeżeli prawo krajowe przewiduje dwa tryby podejmowania decyzji, z których tylko jeden jest zgodny z dyrektywą siedliskową — czy sąd krajowy jest zobowiązany do dokonywania wykładni prawa krajowego w taki sposób, że można powołać się wyłącznie na zgodny z tą dyrektywą tryb podejmowania decyzji, nawet jeżeli w danej sprawie strony nie wskazały wyraźnie na tę konkretną wykładnię?
- 6) Gdyby Trybunał odpowiedział na pytanie drugie lit. a) w ten sposób, że należy rozważyć, czy zezwolenie na inwestycję (którego okres obowiązywania ma zostać przedłużony) zostało udzielone na podstawie przepisu prawa krajowego, który w sposób niewłaściwy przetransponował dyrektywę siedliskową — czy sąd krajowy jest zobowiązany do odstąpienia od zastosowania normy krajowego prawa procesowego, która pozbawia osobę sprzeciwiającą się przedsięwzięciu możliwości zakwestionowania ważności wcześniejszego zezwolenia na inwestycję (którego termin obowiązywania wygasł) w związku z późniejszym wnioskiem o udzielenie zezwolenia na inwestycję? Czy taka norma krajowego prawa procesowego jest niezgodna z obowiązkiem naprawczym, który niedawno został powtórzony w sprawie C-348/15, Stadt Wiener Neustadt ⁽⁴⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

⁽³⁾ EU:C:2011:768.

⁽⁴⁾ EU:C:2016:882.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 26 marca 2019 r. — Secretary of State for the Home Department/O A

(Sprawa C-255/19)

(2019/C 206/35)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London